

Diwan of Abu Nuwas Al Hasan Ibn Al Hakim

Abu-Nuwas (of Aboe Noewas) al-Hasan ben Hani al-Hakami (c.a. 750-810), ook bekend als Abu-Nuwās, was een Arabische dichter, die wordt gerekend tot de grootste klassieke Arabische en Perzische dichters. Hij was een meester in alle standaard genres van Arabische poëzie. In de verhalen van Duizend-en-één-nacht is hij de metgezel van kalief Haroen ar-Rashid.

Abu Nuwas, getekend door [Khalil Gibran](#), al-Funun 2, no. 1 (Juni 1916)

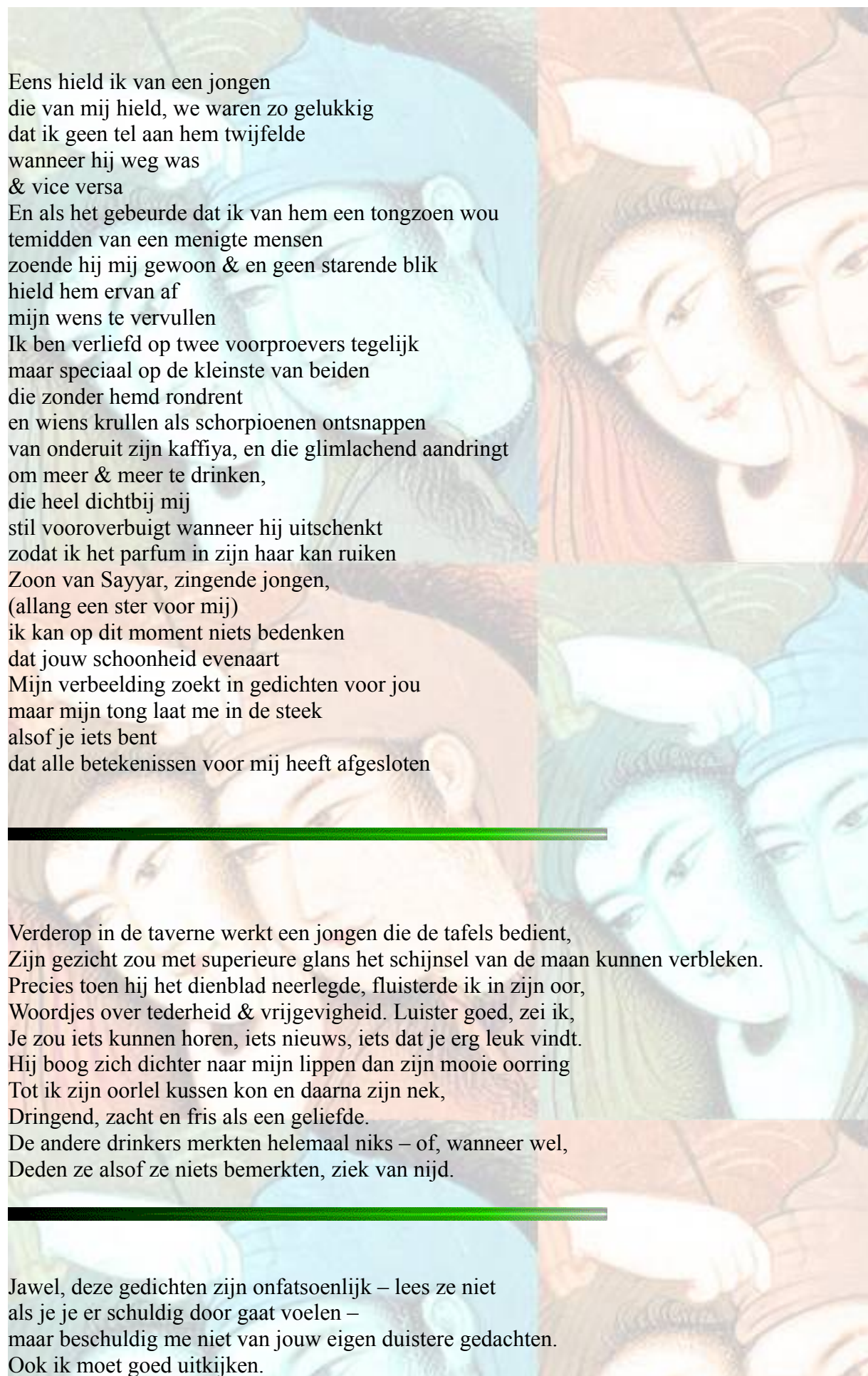
*Een pond vlees, een paar stukken brood,
Een kan wijn, tenminste één gewillige jongen,
Een pijp hashish. Nu is de picnic gedekt
Mijn tuin smeekt om paradijselijke vreugde.*

*Zoals een wilgentak zich sierlijk buigt
Over maanverlichte zandduinen,
Wat een zeldzame schoonheid, ongewone rankheid.*

*Stel je voor, op een dag lig je te sterven
En plotseling zie je hem (zelfs vanaf een afstand):
Meteen leef je weer.
Zijn verscholen woorden en blikken, allebei,
Doorboren het hart feilloos ... nee, nee!*

*Vergeet alle metaforen en gelijkenissen.
O, je bent gebeeldhouwd uit
Oerwaarheid en Schoonheid,
Kan je niet (in mijn trotse zondigheid)
met me delen
In een beetje van je eigen zoete zonden?*

*Ze noemen mij "Ontuchtige"? ... En?
Verwacht niet dat ik in schaamte wegteer.
Kuisheid's verwelkte klachten zijn verzameld in mijzelf
Ik kan alleen mijzelf beschuldigen.*

Eens hield ik van een jongen
die van mij hield, we waren zo gelukkig
dat ik geen tel aan hem twijfelde
wanneer hij weg was
& vice versa
En als het gebeurde dat ik van hem een tongzoen wou
temidden van een menigte mensen
zoende hij mij gewoon & en geen starende blik
hield hem ervan af
mijn wens te vervullen
Ik ben verliefd op twee voorproevers tegelijk
maar speciaal op de kleinste van beiden
die zonder hemd rondrent
en wiens krullen als schorpioenen ontsnappen
van onderuit zijn kaffiya, en die glimlachend aandringt
om meer & meer te drinken,
die heel dichtbij mij
stil vooroverbuigt wanneer hij uitschenkt
zodat ik het parfum in zijn haar kan ruiken
Zoon van Sayyar, zingende jongen,
(allang een ster voor mij)
ik kan op dit moment niets bedenken
dat jouw schoonheid evenaart
Mijn verbeelding zoekt in gedichten voor jou
maar mijn tong laat me in de steek
alsof je iets bent
dat alle betekenissen voor mij heeft afgesloten

Verderop in de taverne werkt een jongen die de tafels bedient,
Zijn gezicht zou met superieure glans het schijnsel van de maan kunnen verbleken.
Precies toen hij het dienblad neerlegde, fluisterde ik in zijn oor,
Woordjes over tederheid & vrijgevigheid. Luister goed, zei ik,
Je zou iets kunnen horen, iets nieuws, iets dat je erg leuk vindt.
Hij boog zich dicht naar mijn lippen dan zijn mooie oorring
Tot ik zijn oorlel kussen kon en daarna zijn nek,
Dringend, zacht en fris als een geliefde.
De andere drinkers merkten helemaal niks – of, wanneer wel,
Deden ze alsof ze niets bemerkten, ziek van nijd.

Jawel, deze gedichten zijn onfatsoenlijk – lees ze niet
als je je er schuldig door gaat voelen –
maar beschuldig me niet van jouw eigen duistere gedachten.
Ook ik moet goed uitkijken.

“Nou,” zeg je vleierig tegen mij, “wat was het ook alweer, jewetwel, wat je zo *aantrok* in hem?”

“De koketterie van een gazelle,” antwoordde ik –
“een zelfverzekerde hofmakerij.”

“Wat precies bedoel je?”

“Zijn gezicht licht op als de wereld in het ochtendgloren.”

“Zou je iets duidelijker willen zijn?”

“Zijn blikken zijn als betoverde kastelen.”

“Zou je iets minder metaforisch willen zijn?”

“... de manier waarop zijn billen trillen wanneer...”

“Ja? Ja?”

“... hoe zijn wenkbrouwen aanmoedigen...”

“Wil je dat aljeblieft verduidelijken?”

“... het geluk dat straalt vanaf zijn wangen...

... ogen wijd open en donker...”

“En? En? En?”

“Zijn tanden... Ah, zijn *tanden*.”

“Wat nog meer? Beschrijf het duidelijker!”

“... de zoete rondingen van zijn dijen...”

“Meer!” je moedigt me verder aan (wie had er ooit
gedacht dat dichtkunst zo ... populair kon zijn?)

“Nou,” beken ik, “ik ben gevaarlijk verslaafd aan het joch:
de manier waarop zijn zijlokken langs zijn wangen vallen
als zwarte brokaatkalligrafie,
als wonderbaarlijke versregels, die mij openen
voor elk verlangen...”

Jij zegt: “MEER! MEER!” – & ik antwoord,

“Hoezo, meer dan dit zou niets anders zijn dan...
onfatsoenlijk.”

Mijn pik heeft zich tegen mij gekeerd

En dit is zijn verhaal: eens

Was ik in het kasteel te Khuld in een tuin

Tussen de palmen van dadels zoetrood en voortreffelijk rosgeel

De rozen stonden daar afgezonderd naast narcissen

Die mirte omhelsden aan een tak

Die aaneengenaaid was aan appels en abrikozen

Die de rivieren uiteenspleten met schuiten

De bloesems van het weigebied in de tuin

Versilde in schoonheid luister:

Van geel gaat staarde naar rood

En wit van kleur als katoen

Een Barmecidische schone in livrei

Zo schoon dat hij een dijnne leek

Schonk de drinkers duchtig van een stralende

Rode wijn gekleurd als balsem

Toen de ochtendstond de duisternis opdreef

En de wijn in mijn hoorn rondtolde

En de heer der vreugde kwiek werd

Op wat hij bij mij bereiken kon

Zei ik tot mijn pik toen ik zag

Dat zijn oog traande van verdriet:
Als je tekort schiet in wat mijn wil is
Dan breng je de nacht met een heet oog en bedrogen door
Dus wierp hij zich neer om met gebogen hoofd
Naar hem te staren het staren van gokverliezer naar de inzet
Totdat de bode van de slaap tot hem kwam
En hij ooglid op ooglid legde
Ik bleef geduldig wachten - totdat
Hij op zijn zijde ging liggen in zijn sluimer
Sloop ik nu eens als een schorpioen zijwaarts
En dan kroop ik over mijn buik
Doelgericht naar hem toe en ik voerde mijn
Met wat zijn saraballa tot aan zijn rug bedekte
Maar door mijn begerigheid gebeurde het
Dat ik mij in de houwgang van mijn speer vergiste
Hij voelde de stoot tegen zijn rug
En stond op als verbaasd om mijn lafheid
Totdat hij mij besteed en ik onder hem lag
De verboden zonder te vervloeken
Gebroken was mijn voorhoofd nadat ik
Hem ontglipt was en bloedend mijn oor
Toen gooide hij een appel naar mijn gezicht
En hij miste niet toen hij mijn tand raamde
Ik ging onverrichter zake geweigerd heen
En mijn pik rees om mij uit te lachen
Zeggende - terwijl het alles zijn schuld was:
Aldus vergaat het wie gissend te werk gaat.

Vertaling Peter Cozijn

